

ע"פ 6876/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6876/16

לפני:
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים,
בשבתו כבית משפט לנוער, מיום 5.7.2016, בתפ"ח
24963-11-14, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: י'
נועם - סג"נ; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם

תאריך הישיבה: ט"ו באדר התשע"ז (13.3.2017)

בשם המערער: עו"ד איתן להמן; עו"ד יפתח לנדאו

בשם המשיבה: עו"ד מיכל רגב

בשם שירות המבחן לנוער: גב' טלי סמואל

פסק-דין

עמוד 1

השופט א' שהם:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לנוער, בתפ"ח 24963-11-14, שניתן ביום 5.7.2016, על ידי כב' הרכב השופטים: י' נועם – סג"נ; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם.

הערעור נסב, בעיקרו של דבר, על החלטתו של בית משפט קמא להרשיע את המערער, שהינו קטין יליד 1999, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

2. ביום 26.3.2015, הודיעו באי כוח הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הודה המערער בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, והופנה אל שירות המבחן לנוער להכנת תסקיר מבחן בעניינו. ביום 5.8.2016, לאחר עיון בתסקיר המבחן והאזנה לטיעוני הצדדים, החליט בית משפט קמא להרשיע את המערער בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. בעקבות הרשעתו של המערער בדין, נגזרו עליו העונשים הבאים: ניתן צו מבחן בתנאי מגורים במעון "מצפה ים", וזאת "עד ליום 31.7.2017 ובהמשך צו מבחן עד ליום 30.1.2018"; הוטלו 100 שעות שירות לתועלת הציבור, על פי תכנית שתוגש על ידי שירות המבחן; חתימה על התחייבות בסך 20,000 ₪ להימנע, במשך שלוש שנים, מביצוע עבירת מין; כמו כן, חויב המערער לפצות את המתלוננת בסכום של 50,000 ₪. כאמור, המערער מבקש לבטל את הרשעתו, ויצוין כי בהודעת הערעור השיג המערער גם על גובה הפיצויים שהוטלו עליו, אך במהלך הדיון בערעור חזר בו המערער מחלק זה של הערעור.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער

4. בכתב האישום מסופר, כי ביום 8.11.2014 בשעה 20:30 לערך, נפגשו המתלוננת, קטינה ילידת 1999; המערער; ושני קטינים נוספים (להלן: האחרים), בתחנה המרכזית בירושלים. צוין בכתב האישום, כי בין המערער למתלוננת "לא קיימת היכרות קודמת". בהמשך לאותו מפגש, עלו המערער, המתלוננת והאחרים אל גג בניין "סנטר 1" (להלן: הגג), הסמוך לתחנה המרכזית, "כאשר הם מצויידים בבקבוק וודקה ובמספר משקאות אנרגיה". נטען בכתב האישום, כי במהלך הערב שתתה המתלוננת כשלושת רבעי בקבוק וודקה מעורבב במשקאות אנרגיה, ואילו המערער והאחרים "הסתפקו" בשתי כוסות וודקה מעורבבות במשקאות אנרגיה. בהמשך, המערער והאחרים התנשקו עם המתלוננת, תוך כדי משחק המכונה "מה הסיכוי", ושוחחו ביניהם בעניינים מיניים. לאחר מכן, ובעוד המתלוננת מצויה במצב של שכרות "ואינה שולטת בגופה", הפשיל המערער את מכנסיו ואת מכנסיה של המתלוננת והוריד את חזיתתה. בשלב זה, עזבו האחרים את המקום, כך שהמערער והמתלוננת נותרו על הגג לבדם. מיד לאחר מכן, איבדה המתלוננת את הכרתה ונותרה כשהיא מוטלת ברפיון שרירים על רצפת הגג. למרות מצבה זה, המערער אחז בגופה של המתלוננת, הרים וגרר אותה לצדו השני של הגג, "כאשר כל אותה העת המתלוננת אינה מגיבה כלל וגפיה רפויים ומוטלים לצידה ללא תנועה". לאחר זאת, המערער הרים את רגליה של המתלוננת, נשכב עליה וחיך את איבר מינו באיבר מינה, שעה שהמתלוננת היתה כל אותה עת במצב של אובדן הכרה. נטען בכתב האישום, כי בשעה 24:00 "נמצאה המתלוננת כאשר היא מוטלת הפוכה וללא תנועה על בטנה כאשר מכנסיה מופשלים מטה וחולצתה מורמת מעלה, וכאשר היא מקיאה". חזייתה ונעליה של המתלוננת היו מוטלים בגג. בשלב זה, היה המערער ליד המתלוננת, כשהוא "עומד ורוכס את רוכסן מכנסיו".

5. המשיבה טוענת, כי במעשיו המתוארים לעיל ביצע המערער במתלוננת, אשר היתה מתחת לגיל 16 שנים, מעשה מגונה "תוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו היתה שרויה או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית".

גזר דינו של בית משפט קמא

6. בפתח גזר דינו, עמד בית משפט קמא על עיקרי הדברים שפורטו בתסקיר מבחן שהוגש בעניינו של המערער. המערער הינו יליד 8.9.1999, והוא היה כבן 15 שנים וחודשיים, במועד ביצוע העבירה. מתסקיר המבחן עולה, כי קיים קשר קרוב וטוב בין המערער לבין הוריו, אשר זיהו אצלו הפרעות קשב וריכוז מגיל צעיר. שירות המבחן התרשם, כי ניכר קושי אצל המערער בהבעה רגשית ובהתמודדות עם תכנים רגשיים, דבר המוביל אותו לתגובות אימפולסיביות. בעקבות אבחון שנערך למערער, הוא שולב בישיבה תיכונית במסגרת פנימייה, שם הוא נקלט היטב אך התקשה להתמיד בלימודיו. מבירור שנערך בפנימייה, לאחר מעצרו של המערער, עלה כי הוא גילה עניין "על גבול האובססיבי" במיניות ובתכנים פורנוגרפיים, הגם שלא היה מעורב באירועי אלימות או משמעת, במסגרת הפנימייה. שירות המבחן התרשם, כי מדובר בנער המתמודד עם קשיים רגשיים, הנובעים מפערים בתפיסה העצמית שלו, וניכר כי קיים אצלו בלבול "מבחינה דתית ומבחינת גיבוש זהות". לאחר מעצרו, הועבר המערער לחלופת מעצר בהוסטל "שיטה", ולאחר מכן הופנה למעון "מצפה ים", שהוא מעון כוללני של רשות חסות הנוער, שם הוא שוהה עד היום. השתלבותו של המערער בהוסטל היתה מהירה וטובה, והוא ביצע את כל המוטל עליו בהצלחה רבה, גם אם נתגלו קשיים בעמידה בלוחות זמנים. במסגרת הטיפול, נוטל המערער חלק במפגשים שבועיים, בהם הוא משתף פעולה ואינו חושש לחשוף את עצמו. שירות המבחן סבור, כי המערער ביצע את העבירה מתוך חיפוש ריגושים, ומעין "הליכה על הקצה", תוך בחינת גבולות וחיפוש זהות. בסיכום התסקיר נאמר, כי על המערער לעבור תהליך טיפולי-שיקומי ארוך, תוך שילובו במסגרת אשר תציב לו גבולות ברורים ותמנע ממנו "להתעלם ולברוח מקישיו הרגשיים וההתנהגותיים". בתסקיר משלים שהוגש בעניינו של המערער נאמר, כי הוא פועל בהתאם לחוקי וכללי המעון בו הוא שוהה, והוא מגלה פתיחות ומשתף פעולה בתהליך הטיפול. עוד נמסר, כי ניכרת אצל המערער התקדמות איטית בתהליך, ונדרשת עבודה רבה וממושכת "סביב הפגיעה המינית ומניעת רצדיביזם". בסיכום התסקיר המשלים, הומלץ על ידי שירות המבחן להימנע מהרשעתו של המערער ולהסתפק בדרכי טיפול.

7. במסגרת גזר הדין, התייחס בית משפט קמא לנאמר בתסקיר נפגעת העבירה, ממנו עולה כי הפגיעה המינית הקשה שנגרמה למתלוננת, הותירה חותם כבד על נפשה, כמו גם על בני משפחתה הקרובים. היא חשה כאב נפשי עז, וריחוק מן ההורים, ולאחר האירוע היא עברה למספר מוסדות מחוץ לבית. שירות המבחן מצא, כי האירוע הטראומטי שחוותה המתלוננת גרם להתדרדרות קיצונית בהתנהגותה, ובתפקודה היום-יומי.

8. מכאן עבר בית משפט קמא לדון בשאלה, האם ניתן להימנע מהרשעתו של המערער או שמא יש להרשיעו בעבירה שיוחסה לו. בית משפט קמא עמד על השיקולים הייחודיים העומדים ביסוד ענישתו של קטין, בציינו כי, ככלל, שיקומו של הקטין יהיה השיקול המנחה. עם זאת, ציין בית משפט קמא כי כאשר מדובר בעבירות מין חמורות המבוצעות בקטין, יש ליתן את הדעת גם לצורכי שיקומו של קורבן העבירה, כמו גם לשיקולי הגמול וההרתעה. לאחר זאת, פנה בית משפט קמא לדון בעניינו הקונקרטי של המערער. בית המשפט ציין כי המערער, שהיה קטין כבן 15 שנים במועד ביצוע העבירה, נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה, והשקיע מאמצים במסגרת ההליך הטיפולי, שטרם הסתיים. בית המשפט הביע את התרשמותו מהישגיו ומיכולותיו של המערער, כעולה מהתסקירים, והזכיר כי שירות המבחן המליץ להסתפק בדרכי טיפול ולסיים את עניינו של המערער ללא הרשעה. עם זאת, הוסיף וקבע בית משפט קמא, כי מכלול הנסיבות, כמו גם האינטרס הציבורי, מטים את הכף להרשעתו של המערער, "וזאת משיקולי גמול, הוקעת המעשים

והרתעה אפקטיבית-אישית וכללית". בית משפט קמא הוסיף עוד, כי התפשטותה של תופעת עבריינות המין "וגילם ההולך ופוחת של העבריינים", מצריכים מתן משקל רב יותר לשיקולי ההרתעה, ולהעברת מסר מרתיע לעבריינים בכוח. במקרה דנן, כך הדגיש בית משפט קמא, "קמה הצדקה לגנות ולהוקיע את מעשיו של [המערער] בדרך של הרשעה, זאת לאור מהות העבירה ונסיבות ביצועה". על יסוד האמור, הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, והושתו עליו העונשים ודרכי הטיפול, כמפורט בפסקה 3 לעיל.

הערעור

9. בהודעת הערעור, שהוגשה על ידי עו"ד איתן להמן, בא כוח המערער, נטען כי המדובר בקטין "צעיר במיוחד", אשר הגיע לידי ביצוע העבירה לאחר צריכת אלכוהול. מאז האירוע, עשה המערער מאמצים עצומים להפנים את חומרת מעשיו, לשפר את אורחות חייו, ולהתנער לחלוטין מחברה שולית עמה התרועע. עוד נטען, כי למערער אין כל עבר פלילי ואין בעניינו תיקי חקירה פתוחים. נטען בנוסף, כי העבירה המיוחסת למערער מצויה בסמכותו של בית משפט השלום, שכן אין מדובר בביצוע העבירה בחבורה, או תוך כפייה או שימוש בכוח. לגישתו של המערער, שגה בית משפט קמא משמנה, בין יתר השיקולים המטים את הכף להרשעה, את "התפשטותה של תופעת עבריינית המין וגילם ההולך ופוחת של העבריינים". לדידו של המערער, מחקרים אחרונים מצביעים על כך שאין התפשטות של תופעת עבריינות המין בקרב צעירים, וגם אם קיימת תופעה כזו, אין היא מעידה על "מסוכנות טבועה", אלא יותר על "הבלבול האופייני לגיל העשרה". עוד נטען, כי לא היה מקום, בנסיבות העניין, להעדיף את הכתמתו של המערער ברישום פלילי, על פני צורכי שיקומו והחשש כי הוא ייפסל, אם יורשע, משירות קרבי בצה"ל.

10. בדיון בערעור, שם עו"ד להמן את הדגש על כבדת הדרך הטיפולית המרשימה שעבר המערער, מאז ביצוע העבירה, ועל המלצת שירות המבחן לנוער להימנע מהרשעתו של המערער. עו"ד להמן הציג פסקי דין שניתנו בבית משפט השלום והמחוזי שבהם, כך נטען, היו מקרים דומים ואף חמורים יותר אשר הסתיימו ללא הרשעה. כאסמכתא מבית משפט זה, הביא עו"ד להמן את ע"פ 8690/15 מדינת ישראל נ' פלוני (6.6.2016), שבו נדחה ערעור המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי שלא להרשיע קטין, שהיה בן 16 שנים במועד ביצוע עבירה של מעשה סדום בקטין אחר. לטעמו של עו"ד להמן, המקרה שלפנינו מצדיק את קבלת הערעור, תוך הימנעות מהרשעתו של המערער.

תגובת המשיבה

11. המשיבה, אשר יוצגה על ידי עו"ד מיכל רגב, מבקשת לדחות את הערעור, בציינה כי גם כאשר מדובר בקטין, אשר ביצע עבירה פלילית, נקודת המוצא היא הרשעה, הגם שיינתן משקל נכבד לשיקולי השיקום ולנסיבותיו האישיות של הקטין. במקרה דנן, הסתפק בית המשפט המחוזי בענישה מקלה ביותר, תוך הרשעתו של המערער, דבר שיש בו משום "מסר חשוב גם כלפי מתלוננות וגם כלפי בני נוער". עוד נטען, כי יש ליתן את הדעת, בבוא בית המשפט להחליט אם להרשיע או להימנע מהרשעה, לנסיבות ביצוע העבירה, כמו גם לפגיעה שנגרמה לקורבן העבירה. במקרה דנן, וכעולה מתסקיר נפגעת העבירה, חלה התדרדרות קיצונית במסלול חייה, בעקבות הפגיעה המינית הקשה שנגרמה לה. היא עזבה את בית הספר שבו למדה, התרחקה מבית הוריה, והתדרדרה לשימוש בסמים, תוך מעבר תהליך של "התמכרות וגמילה", שהתה במוסדות שונים, והיא עדיין זקוקה לטיפול שיקומי ארוך טווח. עו"ד רגב אף הגישה מכתב נוגע ללב שכתבה נפגעת העבירה, אשר נכחה בדיון בערעור, שבו נאמר, בין היתר, כי "נגרם לי נזק בלתי הפיך כמעט, וחשוב לי

שלכל הפחות יכירו במה שהוא עשה לי וייתחסו לזה". לאור האמור, התבקשנו לדחות את הערעור.

תסקיר מבחן משלים בעניינו של המערער

12. מהתסקיר המשלים עולה, כי החל מיום 6.5.2015 שוהה המערער, במסגרת צו השגחה זמני בתנאי מגורים, במעון נעול "מצפה ים" (להלן: המעון), ומיום 5.7.2016, הוא שוהה במעון במסגרת צו מבחן בתנאי מגורים. לגבי תפקודו במעון, נמסר כי לרוב הוא שומר על הכללים, נענה לסמכות ומבצע את המוטל עליו, וכמעט שאינו מעורב באירועים חריגים. קיימת גם התקדמות מבחינת יכולות ההתארגנות והסדר שלו, למרות שיש עדיין צורך בהמשך עבודה עימו בנושא זה. בתחום הלימודי, המערער סיים 12 שנות לימוד, ניגש לבחינות הבגרות "ועתיד לסיים את מסלול לימודיו בתעודת בגרות מלאה". מבחינה טיפולית, המערער משולב בטיפול קבוצתי לנערים פוגעים מינית ובטיפול פרטני במעון. המערער מגיע בקביעות לפגישות, משתף בתכנים רגשיים "באותנטיות ובפתיחות", בהקשר לחיי היום יום במעון, כמו גם בנוגע לעולמו הפנימי. אשר לטיפול הקבוצתי, נמסר בתסקיר כי בחודש יולי 2016 הושעה המערער מהקבוצה, בשל מספר איחורים, אך הוחזר אליה, מספר חודשים לאחר מכן, משהביע רצון ומוטיבציה להמשיך עבודה טיפולית בקבוצה. מאז, ניכר על המערער כי הוא עושה מאמצים רבים להתקדם, לשנות את דרכי התנהלותו, ולהצליח בתהליך הטיפולי. בהתייחס לעבירה שביצע, המערער מביע חרטה על מעורבותו בה, ומודה כי הוא ניצל את חולשתה של המתלוננת "על מנת לממש את צרכיו", והוא מצליח לזהות את טעויות החשיבה שהנחו אותו. במסגרת התסקיר, פורטו חלק מהתבטאויותיו של המערער, מהן עולה חרטתו הכנה, כדלקמן: "הייתי אגואיסט, חשבתי על עצמי ואני רוצה לבקש ממנה סליחה", וכן "ניצלתי מישהי שהיתה יותר חלשה, כדי לספק את עצמי", ולבסוף "אחרי מה שעשיתי לה בטח היא נפגעה מאוד והמצב שלה התדרדר... אולי היא מאשימה את עצמה במה שקרה וקשה לה לישון בלילה". יצוין, כי במהלך הדיון הבאנו דברים אלה בפני המתלוננת, אשר נכחה באולם, על מנת להקל במעט על סבלה, תוך הצגת חרטתו של המערער ובקשת סליחתו ממנה. בסיומו של התסקיר, הציג שירות המבחן את עמדתו לפיה עצם ההליך הפלילי שהתנהל נגד המערער, הצו הטיפולי בו הוא נתון, ושהותו במעון, מהווים הרתעה משמעותית עבורו, ולפיכך המלצת שירות המבחן היא להימנע מהרשעתו.

דיון והכרעה

13. כפי שהובהר ברע"פ 1728/17 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2017), ההלכה המחייבת בשאלת ההימנעות מהרשעה היא ההלכה שנקבעה ברע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב). הלכה זו חלה על נאשמים קטינים ובגירים כאחד, הגם שהשיקולים הנוגעים לנאשם קטין שונים מאלו החלים בעניינו של נאשם בגיר. בהלכת כתב נקבעו שני תנאים מצטברים, שבהתקיימם ניתן להימנע מהרשעה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (שם, בעמ' 342, וראו גם רע"פ 1931/15 מויסקו נ' מדינת ישראל (26.3.2015)).

כפי שנקבע ברע"פ 7993/10 פלוני נ' מדינת ישראל (22.7.2013):

"המתווה הכללי להכרעה בשאלת הימנעות מהרשעה - דומה, במקרה של קטינים ובגירים, אף שהמבחן בעניינם של קטינים שם דגש על מאפיינים מסוימים, על חשבונם של אחרים... במקרה של נאשמים בגירים, נדרש איזון שיקולים בין

עמוד 5

האינטרס הציבורי - המצריך את מיצוי של ההליך הפלילי, וקיומה של הרתעה אפקטיבית - לבין נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם... לעומת זאת, כשמדובר בקטינים, יינתן ככלל משקל-יתר לנסיבות האינדיווידואליות של הנאשם, ולאפשרות שיקומו, והנכונות לסטות מחובת מיצוי הדין - תהיה רבה יותר" (שם, בפסקה 11, וראו גם, ע"פ 7512/11 פלוני נ' מדינת ישראל (15.5.2012); ע"פ 3166/09 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2006)).

עם זאת, נקבע כי "קטינות אינה יוצרת חסינות, ולעיתים שיקולים של הרתעה, מניעה ותגמול עולים במשקלם על השיקול השיקומי" (ע"פ 8164/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 577, 583 (2003)).

14. ובחזרה לענייננו. נפתח, תחילה, בתנאי הנוגע לטיב העבירה ומידת חומרתה, והאפשרות "לוותר", בנסיבות העניין, על הרשעה. המעשים המיוחסים למערער הינם מפליגים בחומרתם. המערער ביצע עבירת מין חמורה בקטינה המבוגרת ממנו אך במעט, בידעו כי היא מצויה במצב של חוסר הכרה, לאחר שצרכה כמות גדולה של אלכוהול. המערער לא גילה שמץ של חמלה כלפי המתלוננת וניצל את מצבה, ואת חוסר יכולתה להתנגד למעשיו, וכל זאת לשם סיפוק יצריו ותאוותו. כפי שציין בית משפט קמא, "בהתנהגותו זו רמס [המערער] את כבודה של המתלוננת, פגע בזכויותיה על גופה ונפשה, והשפילה עד עפר". הנזק הפיזי והנפשי שנגרם למתלוננת הינו כבד מנשוא, והצלקות שהותיר המערער בגופה ובנפשה של המתלוננת לא יגלידו במהרה, וכפי שהובהר היא נזקקת לטיפול שיקומי ארוך וממושך. נציין, בהקשר זה, כי עצם החלטתה של המתלוננת להגיע לדין בערעור ולהיות נוכחת בשלב הטיעונים, ראוייה להערכה רבה.

על עבירות מסוג זה, המבוצעות על ידי קטינים, נאמר בע"פ 5831/13 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.2013), כדברים הבאים:

"הסיפור שלפנינו, נמנה על סוג המקרים הפוקדים את שערי בית המשפט באופן תדיר יחסית, בהם בני נוער מקיימים מסיבות ואירועים חברתיים שונים, שותים לשוכרה ומבצעים עבירות אלימות או מין שונות. לאחר מעשה, ובהגיעם לפיקחות, תולים הם את האשם במשקה, כאילו הכוס או הבקבוק הם אלה שהצמיחו ידיים ורגליים, פיתחו בינה ודעת והחליטו לבצע עבירות... בית משפט זה הביע לא אחת את סלידתו מהתופעה ואת הצורך להילחם בה באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה, תוך הדגשה כי קטינות אין משמעה חסינות..." (שם, בפסקה 4).

אם נסכם חלק זה, ניתן לומר כי העבירה ונסיבותיה הקשות, בצד הנזק הרב שנגרם למתלוננת, מקשים עד מאוד להימנע מהרשעתו של המערער.

15. עם זאת, אין אנו פטורים מלבחון את נסיבותיו האישיות של העברין הקטין, ואת צורכי שיקומו. לצד שיקולים של גמול, הרתעה ומניעה, ניתנת הבכורה, כידוע, לשיקולים הנוגעים לשיקומו של הקטין, כאשר הוא והחברה עשויים להפיק תועלת מהליכי השיקום. במקרה דנן, עבר המערער כבר דרך לא קצרה במשעול השיקומי, הוא השלים 12 שנות לימוד, ועמד בבחינות הבגרות. גם אם התהליך השיקומי טרם הסתיים, ניתן לומר, כבר עתה, כי המערער עלה על מסלול נכון לקראת חזרתו לקהילה כאזרח שומר חוק. עוד יש לציין את חרטתו הכנה של המערער, ואת בקשת סליחתו מהמתלוננת, לאחר שהוא הפנים את עומק הפגיעה בה.

האם יש בתהליך השיקומי המוצלח, ובקבלת אחריות מלאה על מעשיו, כדי להוביל להימנעות מהרשעתו של

המערער? סבורני, כי בנסיבות הכוללות של העניין שלפנינו, התשובה היא בשלילה. חומרת המעשה היא כה גבוהה והנזק שנגרם למתלוננת הוא כה עמוק, עד כי לא ניתן לטעמי להימנע מהרשעתו של המערער, למרות נסיבותיו האישיות, וההליך השיקומי המוצלח שעבר. נראה, כי נתונים חיוביים אלה נלקחו בחשבון, בכך שבית משפט קמא הסתפק בענישה מקלה ביותר הכוללת, בעיקרו של דבר, דרכי טיפול, ואינני סבור כי יש הצדקה, בנסיבות העניין, לבטל את הרשעתו של המערער.

16. עם זאת, וכפי שהובהר למערער במהלך הדיון, עצם ההרשעה אינה סוף פסוק. על המערער להתמיד בתהליך השיקומי, וזאת בראש ובראשונה על מנת לשקם את עצמו ולהפוך לאזרח מהוגן ושומר חוק, אך גם כדי שיוכל לבקש, בתוך תקופה לא ארוכה, את מחיקת הרשעתו, כפי שהדין מאפשר לו, כך שהעבירה לא תהא לו לרועץ לאורך ימים ושנים.

17. סוף דבר, אציע לחברתי לדחות את הערעור בנושא ההימנעות מהרשעה, ולהותיר על כנה את החלטתו של בית משפט קמא בנושא זה.

ש ו פ ט

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופטת דפנה ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן ביום, כ"ב באדר התשע"ז (20.3.2017).

עמוד 7

תוקן היום, כ"ג באדר התשע"ז (21.3.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת
